

Ján Adamus

23. nedeľa „cez rok“ – rok B

Ježiš opustil končiny Týru a cez Sidon prišiel ku Galilejskému moru do stredu dekapolského kraja. Tam priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho vložil ruku. On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil si ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effeta,“ čo znamená: „Otvor sa!“ v tej chvíli sa mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával. A prikázal im, aby o tom nikomu nehovorili. Ale čím dôraznejšie im prikazoval, tým väčšmi to rozhlasovali a s tým väčším obdivom hovorili: „Dobre robí všetko: aj hluchým dáva sluch, aj nemým reč.“

Mk 7, 31- 37

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Azda sa už každý z nás stretol s hluchonemým človekom. Nepočuje to, čo počujú iní, a ani sa nevie dorozumieť s tými, ktorí vedú rozprávať, ale nepoznajú posunkovú reč. Takíto ľudia žili na zemi vždy a žili aj za Ježišových čias. Lenže vtedy boli vo veľkej nevýhode voči takto postihnutým ľuďom, ktorí žijú dnes, lebo vtedy ich mnohí považovali za menejcenných a Bohom potrestaných. Iný názor mal však Ježiš, ktorý sa ich ujímal a liečil ich, lebo naplnil heslo, ktoré sám vyriekol: Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. V dnešnom evanjeliu opäť naplnil túto svoju predpoveď a užasnutým zástupom po uzdravení hluchonemého človeka neostávalo nič iné, iba povedať: Dobre robí všetko: aj hluchým dáva sluch, aj nemým reč.

Možno niekto v duchu sa spýta ako sa Pán dnes stará o takto postihnutých ľudí? Deje sa to prostredníctvom lekárov a lekárskej vedy, ktorá sa maximálne snaží o to, aby sa zaradili do normálneho života. To, že sa jej darí, potvrdzujú mnohí tak trpiaci ľudia, u ktorých častokrát, vďaka vede a šikovnosti odborníkov, ani nepostrehneme, že majú problém s rečou alebo so sluchom.

Môžeme teda povedať, že s takýmto postihnutím sa už dnešná veda vie vyrovnávať, ale čo robiť s duchovnou hluchotou a nemotou? Tá je totiž omnoho horšia ako telesný postih. Ľudia čoraz slabšie počujú Boha a jeho hlas vo svojom svedomí a čoraz mene s ním komunikujú. Svojím ľahostajným životom sa ani nesnažia Bohu ďakovať za dary, ktoré im dáva, ani oslavovať ho za dobrodenia, ktoré im preukazuje, a ani prosiť ho o pomoc. A čo je najhoršie, pre svoju duchovnú hluchotu a nemotu sa stávajú pyšní a myslia si, že na všetko si vystačia sami. Boha nepotrebujú, lebo žijú v tom, že keď ho nepočujú, nestretnú na ulici a neprehodia s ním pár slov, tak neexistuje. Práve o týchto ľuďoch sa chce Ježiš starať a

zdraviť ich. Ako to robí? Pozrime sa na to, ako to urobil v evanjeliu.

Postihnutého človeka vzal mimo zástup, vložil mu prsty do uší, potom si ich poslinil a dotkol sa mu jazyka. Napokon pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal: Effeta – otvor sa! A evanjelista Marek dodáva, že v tej chvíli sa mu otvorili uši a rozviazal spútaný jazyk a správne rozprával.

Ako sme si mohli všimnúť, Pán použil určité symboly a znaky: dotkol sa, mazal slinou, pozdvihol oči, vzdychol si a hovoril. Dnes robí to isté.

Duchovne postihnutých sa dotýka a otvára im duchovný sluch aj reč. Pri krste si nás volí z miliónov ľudí, berie nás mimo zástup a rukami Cirkvi sa dotýka našich uší a otvára ich pre nadprirodzené pravdy. Z našej duše odstraňuje ľarchu hriechu a dáva nám zárodok viery a svoju milosť. Ak sme po krste upadli do hriechu, podobný obraz obmytia opakuje pri sviatosti zmierenia. Po krste už vieme ako nás nebeský Otec miluje, porozumeli sme, akým nešťastím je hriech, čo znamená odumrieť hriechu, vstať zo smrti k večnému životu a bezvýhradne milovať Boha aj bližného ako seba samého. Pri krste sa Ježiš dotkol tiež nášho jazyka a rozviazal ho, aby sme mohli oslavovať Boha ako Otca, mali účasť na Kristovom kňazstve a spolu s ním mohli obetovať nebeskému Otcovi najsvätejšiu obeť. Pri svätej omši nás učí rozprávať sa s nebeským Otcem, na úvod ľutovať hriechy, cez Glóriu oslavovať ho a ďakovať mu, cez Krédo vyznávať vieru a cez obetovanie mu dávať niečo zo svojho života. Cez premenenie sa premieňať v Krista, cez prijímanie ho prijímať v Eucharistii, ale aj v ľuďoch, ktorí tú istú Eucharistiu prijali.

Buďme úprimní: Nie sme aj my hluchí, keď sme o týchto skutočnostiach nevedeli? Nie sme nemí, keď sme o tomto všetkom ešte iným nerozprávali? Nemajme strach! Boh sa nám dá počuť, Boh nás naučí rozprávať jeho rečou, ale my sa musíme chcieť, dať ním liečiť.

Rozpráva sa, že na dvere pustovníka zaklopal žobrák a prosil o kúsok chleba. Pretože pustovník nemal nič na jedenie, dal mu veľmi cenný prsteň. Žobrák nevedel, čo má s prsteňom spraviť. Dal si ho na prst, ale zostal hladný. Po čase sa pustovník dozvedel, že žobrák stále žobre aj s prsteňom na ruke. Dal si ho zavolať a povedal: Uvedom si, že prsteň, ktorý nosíš na ruke, je veľmi cenný a má veľkú hodnotu. Predaj ho a za peniaze môžeš žiť bez hladu celý život.

Aj my sa podobáme onomu žobrákovi, keď dary, ktoré nám Boh dáva, nevieme správne použiť. Preto nechajme sa Ježišovi uzdraviť, keď sme duchovne chorí. Dovoľme mu, aby nám otvoril uši a rozviazal jazyk, aby sme mohli počuť jeho hlas a ďalej ho zvestovať iným.

Kostol v Budmericiach

Kríž vzácny, symbol tajomný, žiari nad svetom, národmi; nevinný Kristus na ňom pnel, celého ľudstva Spasiteľ.

Je vznešenejší tento strom než cédre, čo má Libanon, nerodí škodné ovocie, jeho plod život priniesie!

Kráľ a Pán dobrý, Kriste náš, ochraňuj stále, v každý čas nás, svoj ľud, pred la vábením tohto kríža znamením.

Aby sme spevom radostným a srdcom vrúcny, oddaným len tebe stále vzdávali povinný vďak a pochvaly.

Ježišu, tebe, Otcovi i Duchu Tešiteľovi nech je vždy sláva za tvoj kríž, ktorý nás dvíha k tebe blíž. Amen.

Rodinný život a výchova detí

Keď si chceš zachovať pokoj a miernosť..

Blahoslavená Mária Terézia od Božského Srdca

Blahoslavená Mária Terézia od Božského Srdca (vl. menom Joanna Haze) žila v belgickej provincii Liege u rokov 1782 - 1876. Založila tu kongregáciu Dcér svätého križa, ktorá bola pôvodne zameraná na vzdelávanie chudobných detí, ale postupne sa jej poslanie rozšírilo i o starostlivosť o chorých, službu väzňom a zabezpečovanie strechy nad hlavou pre núdznych. Jej meno si pripomínáme v deň výročia jej smrti, 7. januára.

Ani jedna z nás nechce byť prísnu a prchkou mamou, ktorá kričí. Samozrejme, sú dni, keď máme pocit, že na nás daný popis sedí až príliš. Sme unavené, lebo sme boli od polnoci hore s dieťaťom, frustrované, keď musíme stále dokola žiadať svojho potomka, aby si upratil hračky, „vytočil“ nás tínedžer, ktorý nad nami gúľa očami, a čoskoro sme presne tam, kde sme byť nechceli: sme prísne, popudlivé a kričíme.

Dá sa dosiahnuť, aby sme (aspoň väčšinu času) vnášali do svojich domovov pokoj? Belgická rehoľná sestra, blahoslavená Mária Terézia od Božského Srdca, nás presvedča, že áno. I keď nemala vlastné deti, o ktoré by sa starala, zasvätila svoj život službe bližným, ktorí vo veľkom skúšali jej trpezlivosť a silu. Blahoslavená Mária Terézia prežila veľkú časť svojho života v službe väzňom a neskôr založila útulok pre prostitútky a ženy z ulice. V službe ľuďom na okraji spoločnosti nepochybne čelila ťažkým chvíľam a náročným dňom. Ľudia si však na ňu spomínali ako na pokojnú ženu, ktorá sa ku všetkým správala s úctou, a to i vo chvíľach, keď ich bolo potrebné napomenúť.

Ako matky sa usilujeme naprávať nevhodné správanie svojich detí a vychovávať ich k slušnosti. Modlime sa, aby sme to dokázali robiť s pokojom a úctou voči dôstojnosti každého z nich.

Prehovorila jej ústa múdrosťou, láskavé slová sú na jej jazyku.

Prís 31,26

**Blahoslavená Mária Terézia,
prosím, oroduj za mňa,
aby som vedela naprávať
a viesť svoje deti s miernosťou
a múdrosťou, a to najmä vtedy, keď je to
pre mňa najnáročnejšie**

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu. Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 254 – 284.

Stretnutie s rodičmi birmovancov bude v nedeľu 8. septembra po druhej sv. omši (v čase okolo 12:00 hod).

Účasť rodičov je veľmi potrebná.

Birmovanci – katechéza a nácvik:

V piatok 13.9. o 18:00 hod. je sv. omša a po omši bude nácvik birmovancov a katechéza.

Účasť všetkých birmovancov je povinná.

Sväté omše v 23. týždni cezročného obdobia (B)

9.IX. pondelok

18:00 Za † Lýdiu, Máriu a Teofila Bednárkových

10.IX. utorok

18:00 Za † Antona a Máriu Čajkovičových a deti Violu a Jaroslava

12.IX. štvrtok

18:00 Za sestry s menom Mária

13.IX. piatok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života

14.IX. sobota

08:00 Za † starých rodičov Lošonských a Bilčíkových

15. IX. 24. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za † Vladimíra a Helenu Matúškových, rodičov a strýka Gusta

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

9.IX. pondelok	sv. Petra Clavera, kňaza L'sp
10.IX. utorok	sv. Mikuláš Tolentínsky
11.IX. streda	sv. Emilián, biskup
12.IX. štvrtok	Najsvätejšie meno Panny Márie
13.IX. piatok	sv. Jána Zlatoústeho, biskupa a učiteľa Cirkvi
14.IX. sobota	Povýšenie Svätého Križa (hodová slávnosť Budmericiach)
15.IX. nedeľa	Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska, slávnosť

Slovo na dnes

6. Či nám nehorelo srdce?

Sledovali sme, ako sa postup od čítania biblického úryvku až k jeho kontemplácii podobal stúpaniu na vysokú horu. Počas výstupu si zvyčajne viackrát dožičíme priestor na oddych a na obhliadku blízkeho i vzdialeného okolia. Keď sa zastavíme na prvom oddychovom mieste, môžeme, dajme tomu, vidieť prostredie svojho každodenného života z iného uhla pohľadu, ako sme ho nikdy doteraz nevideli. Na druhom vidíme svoje okolie z väčšieho nadhľadu a registrujeme aj širšie prostredie, v ktorom žijú ľudia z nášho okolia. Môžeme s nimi byť solidárni a precítiť, že s nami vytvárajú jedno spoločenstvo. Pri tom tretom je horizont ešte rozľahlejší, vzdialenejší, takmer až v nedohľadne. Vtedy si zamilujeme svoje prostredie nanovo, pretože čím vyššie stúpame, tým sa nám javí ako pevnejšia súčasť nášho domova i vlasti.

Vskutku, kontemplotať znamená vidieť všetko a všetkých Božími očami. Čím vyššie vystupujeme v tom pravom duchovnom zmysle, tým lepšie čítame svoj život i dejiny spásy a nesieme aj svoj život do výšky. A zároveň badáme v sebe rastúcu túžbu plne sa angažovať za Pána a jeho slovo. No aký by to malo zmysel, keby sme na to všetko, čo sme s Pánovým slovom prežili, vzápätí hneď zabudli? Je tu totiž vážna ťažkosť. Pamäť je v dnešnej spoločnosti v kríze. Skrátka, nepamätáme si. Žijeme do dňa na deň, často nasmerovaní na falošné hodnoty a čudujeme sa, že ani poriadne nevieme, kto sme, ani to, kam smerujeme, a už vôbec nie prečo. No po kríze sa zvyčajne dajú najšť nové cesty. Bude to platiť aj o nás kresťanoch? Aj vďaka počúvaniu Pánových slov?

Táto etapa modlitby podľa Božieho slova, pri ktorej sa teraz tiež na chvíľku pristavíme, je taká prostučká, že mnohí, ba väčšina autorov ju ani neuvádza. Spočíva v jednej jednoduchej veci: pripomínať si, čo sme s Pánom prežili. Uchovávať si to v srdci a nosiť vo svojom vnútri. Ako Mária.

Daqmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Kríž ako strom života

KNIHA KRÍŽA

„Kristus vystúpil na katedru križa a odovzdal nám svoje učenie, ktoré napísal na svojom tele. Učinil zo seba knihu, ktorej písmená sú také viditeľné, že ich každý môže dokonale čítať, navzdory slabosti svojho rozumu a svojho zraku.“ (sv. Katarína Sienská, List č. 318) Na každej svätej omši po premenení kostolom zašumi „tajomstvo viery“: „Smrť tvoju, Pane, zvestujeme a tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve.“ Ide vlastne o jeden zo spôsobov vyjadrenia *kerygmy*, jadra ohlasovania apoštolov a celej Cirkvi. Znamenie križa je kľúčovým symbolom kresťanstva, s ním naša viera stojí alebo padá, na tom sa zhodneme i v tej najširšej ekuméne, počnúc pravoslávnyimi cez katolíkov, evanjelikov a rôznych evanjelikálov až po turíčne a tzv. nezávislé cirkvi. A predsa - ako málo tajomstvo križa chápeme, ako podivne ho hlásame, ako nedostatočne z neho dokážeme čerpať a žiť!

V čom vlastne spočíva problém? Ako napísala svätá Katarína Sienská (viď motto na začiatku tejto kapitoly), Kristov križ je vlastne celá kniha, v ktorej môžeme čítať, a to napriek „slabosti svojho rozumu a svojho zraku“. Každý symbol či znamenie však stráca svoju silu, keď mu ľudia nerozumejú, keď nedokážu preniknúť k jeho zmyslu. Každé znamenie treba vedieť rozlúštiť, dešifrovať, inak k nám prestane hovoriť alebo - v tom horšom prípade - k nám časom hovorí úplne inak než pôvodne.

A to sa, žiaľ, dialo celé stáročia so znamením križa a deje sa to i dnes. Tak ako jestvujú karikatúry Boha, máme v obehu aj karikatúry Kristovho križa, a teda aj karikatúry celej kresťanskej zvesti a spirituality. Medzi najrozšírenejšie karikatúry náuky o križi - a tým pádom aj o Božej milosti a ospravednení - vždy patrila nielen falošná snaha o „sebavykúpenie“ ale i falošné trpiteľstvo či zákonníctvo.

Na druhej strane poznáme aj prehliadanie náuky o križi, popieranie Kristovej výzvy na nesenie križa až po takzvané „evanjelium prosperity“, ktoré hlása, že správne veriacemu by sa malo vo všetkom dariť, mal by sa vždy tešiť zdraviu a úspechu. „Pane, to sa ti predsa nemôže stať...“, pohoršoval sa Peter, keď Ježiš predpovedal svoju cestu križa. A svätý Ján od Križa upozorňuje s veľkou autoritou Božieho muža: „Keby vás niekedy niekto presviedčal, či už predstavený alebo ktokoľvek iný, o nejakej pohodlnej náuke, neverte jej ani ju neprijímajte, aj keby ju sprevádzal zázrakmi. (...) Nehľadajte Krista bez križa.“²

Keď hovoríme o pokriveniach náuky o križi, rozhodne tu nejde o kozmetické chyby, inak by svätý Pavol nemusel toľko zdôrazňovať už niekoľko rokov po Ježišovej vykupiteľskej smrti: „Rozhodol som sa, že nechcem medzi vami vedieť nič iné, iba Ježiša Krista, a to ukrižovaného.“ [1 Kor 2, 2)

Na druhej strane, pri pohľade na Ukrižovaného skutočne vidíme iba zmučeného muža pribitého na krutý popravný nástroj. Priam sa ponúka zastaviť sa pri povrchnom dojme, vidieť v ňom len symbol nezmyselného utrpenia a smrti. Nepochopiť je ľahké, dokonca bez Božej múdrosti, bez Božieho Ducha sa tomu človek takmer nevyhne, ako uvidíme ďalej.

Práve Duch Svätý nám môže pomôcť nahliadnúť do tajomstva križa úplne novým spôsobom, len on môže spôsobiť, že nám nanovo zažiarí a začne nás mocne priťahovať. Veľmi ma oslovilo svedectvo jedného nášho súčasníka z Francúzska, ktorý sa volá Jean-Marie Élie Setbon a pochádza z nepraktizujúcej židovskej rodiny. Od detstva ho fascinoval križ, hoci sám nerozumel prečo. Práve v čase, keď sa pripravoval na obrad bar micva, začal v nedele potajomky navštevovať Baziliku Najsvätejšieho srdca Ježišovho na Montmartri, ktorú vídal v diaľke z okna paneláka, kde býval so svojou rodinou. Sadol si do lavice a len hľadel na križ. Niekedy sa v duchu rozprával s Ježišom. Denne sa tešil na okamih, keď večer potme pokľakne vedľa postele a pomaly sa prežehná znamením križa. Dokonca nosil krížik na krku, samozrejme, pod košeľou, aby sa doma nepohoršili... Napokon sa však rozhodol prehliť svoje znalosti židovskej viery a v osemnástich rokoch odcestoval do Izraela. Horlivo sa pustil do učenia hebrejčiny, aby mohol študovať Tóru, a nakoniec požiadal o izraelské občianstvo a stal sa ortodoxným rabinom.

Ukrižovaný ho však neprestával priťahovať, hoci to v jeho vnútri spôsobovalo veľké napätie: ved' ho predsa formovali v tom, že Ježiš bol zradca národa a odpadlík, ktorý strhol zástupy na scestie. Skrátim to - dnes je Setbon horlivým kresťanom, aj keď ho to stálo stratu mnohých priateľov zo židovskej komunity. Jeho vášňou je svedčiť o Kristovi a otvárať ľuďom poklady Božieho slova. Zdá sa, že sa na ňom doslova a do písmena naplnil Ježišov prisľub: „A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých priťahnem k sebe.“ (Jn 12, 32)

Áno, pôsobením Ducha Svätého môže Kristov križ pôsobiť ako mocný magnet, a to aj na tých, ktorým je jeho tajomstvo skryté. Toto zistenie je veľmi sľubné. Spomenuté svedectvo nám však nastavuje aj zrkadlo. Vo svetle Setbonovho príbehu mám pocit, že s celou svojou kresťanskou formáciou chodím okolo pokladu nevyčísliteľnej hodnoty s nehoráznou tuposťou. Mimovoľne sa mi vynára jeden verš z Bible: „Hlúpy som bol a nechápavý a pred tebou som bol ako dobytča.“ (Ž 73, 22)

Duch Svätý, príd' a sním závoj z našich myslí, aby nám tajomstvo križa zažiarilo úplne novým spôsobom!

Kateřina Lachmanová „Križ ako strom života“

Na minútku

Vítaz

Na „Hry mládeže“ sa tešili všetky deti v meste. Bol to deň športových hier na „veľkáckom“ štadióne v školskom drese, s „naozajstnými“ časomeračmi a rozhodcami.

Janko bol žiakom druhého stupňa základnej školy a s radosťou i napätím čakal, kedy sa už bude môcť zúčastniť na hrách. Vedel, že patrí medzi najrýchlejších chlapcov v škole, a dúfal, že sa mu podarí získať nejakú medailu. Jeho najväčším konkurentom bol Mário, malý, ale húževnatý a vrtký chlapec, ktorý býval v rovnakej štvrti.

Hľadisko štadióna bolo zaplnené divákmi. Boli tam aj Jankovi rodičia. V prvej disciplíne, v behu na 200 metrov, sa Janko snažil zo všetkých svojich síl a skončil pred Máriom. Bol pyšný na svoj úspech a radoval sa z potlesku fanúšikov.

Potom prišla ďalšia disciplína, beh na 100 metrov. Janko znovu nastúpil. Aj teraz mal odhodlanie a čistú myseľ, držal sa pred Máriom, keď tu zrazu niekoľko metrov pred cieľom, keď už mal druhé víťazstvo na dosah ruky, zastal a zišiel z trate.

Rodičia sa ho po pretekoch opatrne pýtali: „Janko, prečo si to urobil? Ak by si pokračoval, iste by si opäť vyhral.“

On odvetil s nevinným pohľadom: „Mami, ale ja už som jednu medailu získal. A Mário ešte nevyhral žiadnu.“

Bruno Ferrero „Posledný list.“

Zamyslenia

9. ČO SA TAK BOJÍTE? EŠTE STÁLE NEMÁTE VIERU?

Mk 4, 40

Uvažujem: Je dobré si hneď na začiatku uvedomiť, komu Pán Ježiš adresuje svoju otázku. Nie sú to ľudia neveriaci, nie sú to ľudia vzdialení od Ježiša, sú to jeho apoštoli, leda ľudia, ktorí s ním žijú deň čo deň. Už táto skutočnosť nám jasne naznačuje, že Ježišova otázka patrí aj nám a že nebáť sa a mať vieru nie je samozrejmosť. Je to dar, milosť, ako píše Pavol Filipanom: Vy ste dostali milosť nielen v Krista veriť, ale aj trpieť za neho. Nesmieme zabúdať, že nebáť sa a veriť nie je iba záležitosť našich schopností a našich síl. Poďakujeme za dar viery a odvahy.

Všimnime si reakciu apoštolov, keď Ježiš utíši búrku. Zmocni sa ich veľký strach a spytujú sa navzájom: Kto je to, že ho more i vietor poslúchajú? Nevedeli, kto je Ježiš?

Svedčí ich veľký strach o tom, že spoznali skutočného Pána a Stvoriteľa? Alebo svedčí o tom, že sa cítia previnilo pre svoju slabú vieru v neho? Prečo mu tak málo veria?

Neviem, ale azda aj takto možno vnímať toto Božie slovo.

Mne však udalosť, ktorú opisuje, hovorí, že aj v našom vzťahu k Ježišovi, aj v našej viere máme dozrievať, nie sme v nej hotoví. Vo svojej viere máme rásť tak, ako rastieme vo svojom veku a vo svojom poznaní. Je to pre nás výzva, aby sa naša vieru stávala čoraz osobnejšou a zrejšou. Aby sme mohli aj my pravdivo hovoriť, ako obyvatelia Samárie hovorili žene: Už veríme nielen pre tvoje slovo, ale sami sme počuli a vieme, že toto bol naozaj Spasiteľ sveta. Naša vieru sa má stávať našou v zmysle osobnej skúsenosti života s Bohom.

Neprehliadnime v Ježišovej otázke slová: Ešte stále nemáte vieru? Hoci je vieru dar a milosť, dôležitý je aj náš postoj, naša osobná účasť, náš podiel a naša zodpovednosť za dar viery a za život z viery.

Koľkí rodičia dnes trpia tým, že ich deti stratili vieru alebo nežijú podľa viery! Často z ich úst počuť otázku: Čo máme robiť? Vieme, že k viere nemožno nikoho nútiť ani si vieru vynucovať. Vieme aj to, že Boh chce každého človeka priviesť k sebe. Nikdy to nerobí násilu. Klope na dvere srdca a trpezlivo čaká, kým mu ich človek otvorí.

Našou úlohou je milovať tých, ktorí sa vzdialili od Boha. Máme sa za nich modliť a vyprosovať im dar viery. Napokon máme byť skutočnými svedkami a nasledovníkmi Pána Ježiša svojím životom podľa evanjelia, ktoré má moc meniť zmýšľanie a život ľudí. Len neprepadnime strachu.

Keď sa však pravdivo pozrieme na situáciu Cirkvi v dnešnom svete, prirodzene sa pýtame: Ako sa nebáť? A predsa, náš strach nie je namieste, mohol by byť znamením nedostatku našej viery. Francúzsky kňaz Michael Quoist kedysi tvrdil, že tento strach veriacich je skôr svedectvom neviery než viery. A vyzýval: Nech aspoň veriaci veria! Prosme si o skutočný dar viery, ktorou dokážeme žiť vo všetkých situáciách svojho života.

Ježišova otázka: Ešte stále nemáte vieru? je svedectvom o tom, ako záleží Ježišovi na našej viere a aká dôležitá je vieru v našom živote. Veď bez viery sa nemôžeme páčiť Bohu.

Bez viery strácame živý kontakt s Bohom.

Bez viery sme akoby mŕtvi pre Boží život v nás.

Vieru nám dáva účasť na Božom živote. Vieru nám sprostredkúva život, ktorý je ozaj životom. Na to nás upriamuje evanjelista Ján: Toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou v neho mali život v jeho mene.

Mať vieru neznamená vyznávať nejakú ideológiu ani svetový názor.

Mať vieru znamená mať život v Ježišovom mene.

Mnohí sa nechávajú oklamať, keď si myslia, že k životu nepotrebujú Boha ani vieru. Nevie, pre čo žijú a z čoho žijú. Ich neveria a ich postoj je prejavom viery, že Boh nejestvuje a že si na život vystačia sami. Lenže pravdou je, že bez Boha človek ani nevie, kto je ani aký zmysel má jeho život. Bez Boha sa človek stáva nielen sám sebe neznámym, ale aj neľudským.

Najlepší spôsob, ako rozprávať o Bohu, je naplno žiť vierou, ktorou nás Boh obdaroval. Keď staroveký filozof Seneka zomieral na príkaz cisára Nera, ten mu nedovolil, aby zanechal svoj majetok ľuďom, ktorých miloval. Zomierajúci filozof vtedy napísal: *Zanechávam vám to, čo jediné ešte mám, ale je to najcennejšie - zanechávam vám svedectvo svojho života.*

Spytujem sa: Aká je moja osobná skúsenosť života viery? Čo spôsobuje strach v mojom živote viery? Čoho sa naozaj bojím? Nie je môj strach nedostatkom mojej viery? Ako môžem dozrievať vo svojej viere? *Prehľbujem svoju vieru čítaním Božieho slova, Katechizmu Katolíckej cirkvi, pravidelnou modlitbou, čínorodou láskou?*

Modlím sa: Pane, urob ma svedkom viery v teba. Posilni moju vieru, aby sa prejavovala láskou, radosťou, nádejou, pokojom, dobrotou...

Zapišem si: *Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...*

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku